

En dit, omdat hij niet alle gedeelten, alle details even sterk doet spreken, zooals b. v. een Decamp of sommige Italianen doen, maar omdat hij zijn hoofdmotief uitwerkt, en de rest van zijn compositie alleen doet medewerken tot het ondersteunen van dit hoofdmotief. Zóó zijn dan sommige gedeelten in enkelen zijner werken minder uitvoerig dan de rest, om den totaal-indruk des te machtiger en treffender te maken.

Zijn etsen zijn meestal lichtig, als spelend neêrgeschreven op het metaal; indien „*flaneeren op het koper*” door Vosmaer niet reeds was toegepast op het etsen in 't algemeen, dan zou Bauer tot de zeer weinigen behooren van wiens etsen dit bij uitnemendheid gezegd kan worden.

In zijn knap, gewild, schijnbaar nonchalant flaneeren, dat achter een schijn van losheid een zeldzame kennis van bouw en détail verbergt, ligt een zeer bijzondere bekooring, *de* bekooring van zijn etsen voor hen, die ze begrijpen, en van zijn werk in 't algemeen.

Dit is niet een bekoring alleen voor enkele „jongeren”, zooals wel eens ten onrechte wordt beweerd, maar een bekoring die door alle artiesten gewaardeerd wordt, en die dezelfde is als die van schetsen, die zij somtijds verkiezen zullen boven afgewerkte schilderijen, omdat deze meer de maat van het talent van den maker geven.

Ik haal hier gaarne Jules Breton aan, wiens opinie zeer juist is, en die als schilder verre is van geavanceerd, laat staan van tot eene „nieuwe richting” te behooren, nu ik iets durf beweren betreffende een onzer jongere artiesten, omdat zijn naam voor het publiek een waarborg is voor een bedaard oordeel, die mijne gezegden staven kan.

De deftige Jules Breton zegt ergens aangaande „le secret du charme des esquisses”: une part de l'oeuvre doit être laissée à l'indéfini.”

„J'entends par là qu'il faut laisser une échappée au spectateur afin qu'il puisse associer, dans une certaine mesure, son rêve à celui du peintre et même le compléter, le poursuivre au delà de la réalisation qu'il a devant les yeux.”

Dit zeer gevoelige gezegde van den strengen membre de l'Institut de France en Jurylid komt zeer nabij het bekende:

*„Car nous voulons la nuance encor.
Pas la Couleur. rien que la nuance!
Oh! la nuance seule fiance
Le rêve au rêve . . .”*

van den grooten dichter Verlaine!

Dit zoogenaamd „vage,” dit niet gelijk in alle deelen afgewerkte van zijn werken, is juist wat ook Bauer heeft gemaakt tot den bizonderen illustreer die hij is.

Een archæologische, wetenschappelijke, stalen juistheid als die van een Alma Tadema of een James Tissot is bewonderenswaardig, maar laat niets te droomen over. Alles is uitgesproken, geheel, zeer knap, betrekkelijk volmaakt, maar toch onmogelijk absoluut waar.

Wanneer nu een illustratie den *indruk* geeft van wat een lang vervlogen